

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

(Ἀπόσπασμα)

...Εἶνε ἀλαφρὸ τὸ χῶμα σου
Σάν τῆς ἐλιάς τὸ φύλλο,
Σάν τῆς δροσιάς τὸ στάλαμα.
Μὴ σοῦ βαρύνῃ, ἄν χεῖλο
Ἀνθρώπου δώση φίλημα
Στὴν πλάκα πού κρατεῖς...

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Κόσμε ωραῖε, μὲ πόση λαύρα
σ' ἔχω τώρα στὴν καρδιά!
Τοῦ Ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αὔρα
καὶ στὸ λάκκο μου θαθειά.

Μ' ὄσα ὀλοῦθε ἢ γῆ φυτρώνει.
νᾶταν, Θέ μου, βολετό,
ἀπ' τὸ χῶμα πού με ζώνει
σάν τριαντάφυλλο νὰ θγῶ!

Πρὶν ὁ θάνατος μὲ σύρη
σ' ἀλουλούδιαστες ἐρμιές,
εἶδα τέτοιο πανηγύρι
δεκατέσσερες φορές.

Μόλις εἶχα ἢ μαύρη ἀρχίσει
ἀνταπόκρισι γλυκειά,
μὲ τ' ἄερι, μὲ τὴ θρύση,
μὲ τὰ πράσινα κλαριά,

Τὰ λουλούδια, τὴ γλῶσσι, τὸ
(πλῆθος
ἀπὸ τᾶστρα τοῦρανοῦ,
κάτι μοῦλεγαν στὸ στήθος
πού δὲν ἔφτανε στὸ νοῦ,

Νέα στὰ μάτια μου εἶχαν
(πάρει
τὰ χαράματα ὠμορφιά,
καὶ μοῦ ξύπναε τὸ φεγγάρι
χιλία αἰσθήματα κρυφά.

Σ' ἀνθισμένα ἢ σ' ἄγρια
(μέρη
περπατῶντας μοναχῆ:
«Ποιός, ἐρώτουνά, ποιός ξέ-

τὸ τί αἰσθάνομαι νὰ πῶ;»
(ρεῖ

ὦ Χριστέ μου, ἄν ξαναζήσω
μόνον ὅσο εἶν' ἀρκετὸ
τῆς καρδιάς μου νὰ γνω-

τὸ μενάλο μουσικό. Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΟΥ ΣΕ ΠΑΕΙ...

(Ἀπὸ τὸν «Τάφο»)

Κι' ὅπως εἶσ' ἀνάλαφρο
μικρὸ, σὰ χελιδόνι
κι' ἄρματα δὲ σοῦ θροντᾶν
παλληκαριοῦ στὴ ζώνῃ,
κύτταξε καὶ γέλασε
τῆς νύχτας τὸ σουλτάνο,
γλύστρησε σιγά, κρυφά,
καὶ πέταξ' ἐδῶ πάνω
καὶ στὸ σπῆτι τ' ἄραχνο
γυρνώντας, ὦ ἀκριβέ μας
γίνε ἀεροφύσημα
καὶ γλυκοφίλησέ μας!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

Στὸ ταξίδι πού σε πάει
ὁ μαῦρος καθαλλάρης,
κύτταξε ἀπ' τὸ χέρι του
τίποτε νὰ μὴν πάρῃς.
Κι' ἄν διψάσῃς, μὴν τὸ πιῆς
ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο
τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς,
φτωχὸ κομμένο δυόσμο!
Μὴν τὸ πιῆς κι' ὀλότελα
κι' αἰώνια μᾶς ξεχάσεις,
θάλε τὰ σημάδια σου,
τὸ δρόμο νὰ μὴ χάσῃς.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Καλῶς νάρθῃ σάν ἔρθ' ἡ στερνὴ ὥρα
Τὰ μάτια μου γιὰ πάντα νὰ μοῦ
(κλείσῃ
κι' ὀπότα νᾶνε, ἢ τώρα ἢ καὶ νάργησι
φτάνει νὰ μὴν ἔρθῃ σάν ἄγρια μπόρα.

Ἄνοιξι βέβαια νᾶνε, σάν καὶ τώρα,
κι' ἀκόμα μιὰ γλυκειά, γλυκούλα δύσι
κι' ἔτσι νὰ πάρῃ μι' αὔρα νὰ φυσήσῃ
καὶ νὰ πέσῃ ἡ ψυχούλα ἢ λευκοφόρα

σάν ἄνθι τῆς μηλιάς' κι' ὅπου τὸ θγάλη
ἢ ἀγνή νεροσυρμὴ πού ρέει ἀγάλη
τὸ δεντρόκηπους μέσα καὶ θραγιές

κι' ὅπου τὸ πάει κι' ὅπου στερνὰ μείνη
ἀπ' τὴ παλῆς μον'χα τὴς χαρῆς
ν' ἀκούῃ τὸ χαῖρε πού θὰ κλαίῃ ἢ
(Κρήνη.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΦΩΝΕΣ

Ἰδανικὲς φωνές κι' ἀγαπημένες
ἐκείνων πού πεθάναν, ἢ ἐκείνων πού
(εἶνε
γιὰ μᾶς χαμένοι σάν τοὺς πεθαμένους

Κάποτε μέσ' στὰ δνειρά μας ὀμιλοῦνε
Κάποτε μέσ' στὴ σκέψι τὴς ἀκούει τὰ
(μουαλό.

Καὶ μὲ τὸν ἦχο των γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπιστρέφου
ἦχοι ἀπὸ τὴν πρώτη ποίησι τῆς ζωῆς μας —
ἄν μουσική, τὴ νύχτα μακρυνή, πού σβύνει

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΟΤΑΝ ΚΑΤΕΒΟΥΜΕ...

Ὅταν κατεβούμε στὴ σκάλα, τί θὰ ποῦμε
ὅτους ἰσκιους πού θὰ μᾶς ὑποδεχτοῦνε
αὐστηροί, γνώριμοι, ἀόριστοι φίλοι
μ' ἓνα χαμόγελο στ' ἀνύπαρκτά τους χεῖλη.

Τουλάχιστον δῶ πέρα εἶμεθα μόνοι,
περνάει ἢ μέρα μας, ἢ ἄλλη ξημερώνει,
καὶ μέσ' στὰ μάτια μας διατηροῦμε ἀκόμα
κάτι πού δίνει στὰ πράγματα τὸ χρῶμα.

Ἄλλὰ ἐκεῖ πέρα τί νὰ ποῦμε, πού νὰ πᾶμε;
Ἀναγκαστικά ὁ ἓνας τὸν ἄλλο θὰ κυττᾶμε,
μὲ κομμένα τὰ χέρια στοὺς ἀγκῶνες,
ἄσάλευτοι, σάν πρόσωπα σὲ εἰκόνες.

Ἄν ἔρθῃ κανεὶς τὴν πλάκα μας νὰ χτυπήσῃ
θὰ φαντάζεται πὼς ἔχουμε ζήσει.

Ἄν πάρῃ ἓνα τριαντάφυλλο ἢ ἀφήσῃ χάμου
τὸ τριαντάφυλλο θᾶνε τῆς ἄμμου.

Κι' ἄν ποτὲ στὰ νύχια μας ἀνασηκωθοῦμε,
τὴς βίλλες τοῦ Παυσίλυπου θὰ ἰδοῦμε,
Κύριε, Κύριε, καὶ τὸ τετραῖν τοῦ Παραδείσου
ὅπου θὰ παίζουν κρὶκετ οἱ ὀπαδοί σου.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ